

W ramach zarzutu czwartego wnoszące odwołanie utrzymują, że (i) rozumowanie Sądu dotyczące znaczenia opinii komitetu do spraw oceny ryzyka Europejskiej Agencji Chemikaliów jest błędne, nielogiczne, niespójne i sprzeczne z zasadą pewności prawa, (ii) nieuwzględnienie przez stronę pozwaną nowych elementów dotyczących klasyfikacji mankozebu jest błędne oraz (iii) nadanie nadmiernego znaczenia metabolitowi ETU jest nielogiczne, wewnętrznie sprzeczne i nie znajduje poparcia w dostępnym materiale dowodowym.

Zarzut piąty oparty jest na twierdzeniu, że Sąd naruszył prawo, przeinaczył dowody i błędnie zinterpretował zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 423, s. 50.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 844/2012 z dnia 18 września 2012 r. ustanawiające przepisy niezbędne do wprowadzenia w życie procedury odnowienia dotyczącej substancji czynnych, jak przewidziano w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. 2012, L 252, s. 26).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 marca 2023 r. w sprawie T-480/20, Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics i Jushi Egypt for Fiberglass Industry/Komisja, wniesione w dniu 25 kwietnia 2023 r. przez Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE i Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE

(Sprawa C-269/23 P)

(2023/C 216/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE i Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE (przedstawiciele: B. Servais i V. Crochet, avocats)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska i Tech-Fab Europe eV

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie części pierwszej zarzutu pierwszego oraz zarzutów drugiego, czwartego i piątego skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE i Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE; oraz
- obciążenie drugiej strony postępowania oraz ewentualnych interwenientów kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wniesioną przez wnoszących odwołanie skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/776 ⁽¹⁾ z dnia 12 czerwca 2020 r. nakładającego ostateczne cła wyrównawcze na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu i zmieniającego rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2020/492 nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu.

Wnoszący odwołanie podnoszą w jego uzasadnieniu pięć zarzutów, twierdząc, że Sąd naruszył prawo, gdy:

- ustalił, że Komisja nie naruszyła art. 1 ust. 1, art. 5 ani art. 6 rozporządzenia podstawowego, przyjmując swoją metodę obliczenia marginesu subsydiowania wnoszących odwołanie;

- stwierdził, że Komisja nie naruszyła art. 2 lit. a), art. 2 lit. b) ani art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, przypisując wkłady finansowe ze strony władz państwowych i organów publicznych powiązanych z rządem Chińskiej Republiki Ludowej rządowi kraju pochodzenia lub wywozu, tj. rządowi Arabskiej Republiki Egiptu;
- ustalili, że Komisja nie naruszyła art. 4 ust. 2 ani art. 4 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, stwierdzając, że rząd Egiptu ma status organu, który przyznał preferencyjne finansowanie, które zostało przyznane przez rząd Chin;
- stwierdził, że Komisja nie naruszyła art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (ii), art. 3 ust. 2 ani art. 5 rozporządzenia podstawowego przy obliczaniu kwoty korzyści przyznanej Jushi w ramach systemu zwrotu ceł przywozowych; oraz
- ocenił, że Komisja nie naruszyła art. 3 ust. 2 ani art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia podstawowego, gdy stwierdziła, że w związku z traktowaniem pod względem podatkowym strat z tytułu różnic kursowych wnoszącym odwołanie przyznano korzyść i że owo traktowanie stanowiło szczególne subsyduum.

W ramach pierwszego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzą co do istoty, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż wykorzystanie przez Komisję uzyskanego przez wnoszących odwołanie połączonego całkowitego obrotu ze wszystkich produktów jako odpowiedniego mianownika do obliczenia korzyści jako odsetka (tj. kwoty subsyduum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych) nie było obarczone oczywistym błędem w ocenie.

W ramach drugiego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzą co do istoty, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż rozporządzenie podstawowe nie wyklucza możliwości przypisania wkładu finansowego, zgodnie z art. 2 lit. b) i art. 3 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, rządowi kraju pochodzenia lub wywozu, nawet jeżeli nie pochodzi on bezpośrednio od niego.

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzą co do istoty, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż rząd Egiptu ma status organu, który przyznał preferencyjne finansowanie, które zostało przyznane przez rząd Chin. Zamiast tego Sąd powinien był stwierdzić, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ to podmioty chińskie wnoszące wkłady finansowe były organem udzielającym subsyduum.

W ramach czwartego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzą co do istoty, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, iż jedyną porównywalną sytuacją na potrzeby ustalenia, czy Jushi uzyskał korzyść, jest sytuacja przedsiębiorstwa mającego siedzibę, tak jak Jushi, w Strefie Ekonomicznej Kanału Sueskiego, które sprzedaje produkty zawierające materiały, w odniesieniu do których skorzystano ze zwolnienia z należności celnych, przedsiębiorstwu mającemu siedzibę poza Strefą Ekonomiczną Kanału Sueskiego.

W ramach piątego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie twierdzą co do istoty, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że Komisja nie uznała, że traktowanie pod względem podatkowym samo w sobie stanowiło subsyduum mogące być przedmiotem środka wyrównawczego, i że skarżący w pierwszej instancji nie przedstawili dowodów mogących pozbawić wiarygodności dokonaną przez Komisję w zaskarżonym rozporządzeniu wykonawczym ocenę okoliczności faktycznych dotyczącą tego, że traktowanie pod względem podatkowym przyniosło korzyść wszystkim przedsiębiorstwom, na których ciążyły zobowiązania w walucie obcej.

(¹) Dz.U. 2020, L 189, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2023 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-271/23)

(2023/C 216/44)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Baumgart, M. Carpus Carcea i Zs. Teleki, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry